

Pravietisks sapnis

2019.gada 11.decembrī

Sapnī es cīnījos ar savu cilvēcību nezūdīties.Kad tikai mazliet ļāvu vaļu savai cilvēcībai,tā tūlīt jau sāku nedaudz zūdīties.

Tad pēkšņi nez no kurienes atskanēja skaļš troksnis.Izrādās,ka manu nelielo zūdīšanos nomāca skaļā Latvijas valsts zūdīšanas.Tā skanēja tik skaļi visā universā,ka manu nelielo zūdīšanos vairs nevarēja dzirdēt.

Es dzirdēju,kā latvieši zūdās,ka pie viņiem viss ir pilnīgi slikti.Viss visur ir tik slikti,ka sliktāk vairs nevar būt ! Tie visur ir pēdējie un viņiem nekad nekas nesanāk.Kopumā tā izklausījās kā tāda milzīga raudu dziesma,tikai visas valsts mērogā.

Tomēr tad,nākošajā sižetā es atrados Rīgas centrā,kur ielas bija slēgtas,jo latvieši rīkoja svētku prezentācijas ārzemju viesiem.Uz katras ielas bija skatuve,kur latvieši dziedāja un stāstīja ārzemju viesiem ,ka viņi lepojas ar savu valsti.Latvieši rādīja un stāstīja visu to daudz,ar ko tie varētu lepoties šajā valstī.Tur bija visādi slaveni cilvēki,kuri teica,ka varot būt lepni,jo nākot no Latvijas.

Bija tāda komiska situācija.Latvieši savā starpā dziedāja raudu dziesmu,bet ārzemju viesiem tie dziedāja slavas dziesmu.

Nākamajā sižetā es ieraudzīju kādu jaunu ģimeni,kurus neiespaidoja ne latviešu raudu dziesma,ne arī pašslavināšana.Es redzēju,ka šiem ļaudīm acīs bija Dieva Uguns,kas nebija izdzisusi.Tiem bija kāda iekšēja pārliecība un stabilitāte,ko nekādi ārēji apstākļi nevar ietekmēt.Izrādās,ka es šos ļaudis biju pazinis jau daudz ātrāk.Tagad viņi bija izauguši un nebija pazaudējuši to Dieva Uguns dzirksti viņos pašos.Es biju ļoti gandarīts par tādu atradumu,jo sapratu,ka ar šiem ļaudīm tiešām varēs kaut ko darīt Dieva Valstības lietās.Sapņa beigas.